

**Молба от Исмаил Юсиенов Ириков и Асан Мустафов Ескиджиев от
с.Стефан Караджа, Силистренски окръг до Президиума на Народното събрание да
не променят имената им**

с.Стефан Караджа, 6 февруари 1961 г.

ДРУГАРИЮ ПРЕДСЕДАТЕЛ,

Жители сме на село Стефан Караджа, Силистренски окръг, български граждани, по народност турци.

В началото на този месец, бяхме извикани от партийния секретар на местната първична партийна организация в селото др. Цаньо Йорданов, който ни каза, че ако желаем, можем да променим мюсюлманските ни имена с български. След като му обяснихме, че не желаем да сторим това поради обстоятелството, че за нас промяната на имената значи покръстване и че ние искаме да си запазим старите имена, той ни увери, че повече няма какво да се безпокоим по този въпрос. Непосредствено след това, обаче, от страна на местните органи на властта в селото, местния селски народен съвет, бяха взети някои мерки, чрез които се цели да бъдем принудени да си променим имената. Така, бяхме лишени от правото да купуваме хляб от обществената фурна в селото, да посещаваме и правим покупки от магазина в селкоопа, като успоредно с това ни бе забранено да се явим на работа в стопанството до тогава, докато не се съгласим да си променим имената.

В училището на децата ни също така се говори, че трябва да се променят имената и по-точно, синът на втория от нас, ученика Джумали Исмаилов Ирково, е бил принуден просто да избяга от училището от страх да не му променят името. Първият разговор, който имахме с др. Цаньо Йорданов беше много откровен и от него ние разбрахме, че в случая въпроса се поставя доброволно и, че към една такава постъпка ние не можем да бъдем принудени. От действията на съвета обаче, се вижда, че по отношение на нас се предприемат мерки които целят да се принудим, въпреки волята ни, да променим имената си.

Ние сме български граждани и като такива, смятаме, че следва да се ползваме с всички права, които произтичат от това ни качество. Действията на органите на съвета

са незаконни и нарушават принципите на свободата на съвестта и изповеданието, които са залегнали в разпоредбата на чл.78 от Димитровската конституция. Лишаването ни пък от правото да работим в стопанството е посегателство върху правото ни на труд, което е осветено в чл.73 от Конституцията.

Като имате предвид, че ние имаме постоянно местожителство, от рождение живеем отседнал живот в селото, където имаме собствени къщи, имаме постоянна адресна регистрация, че сме членове на местото ТКЗС, в което сме внесли всичките си полски имоти и земеделски инвентар, че не попадаме в оная категория турци-цигани, които са катунари, занимават се с просия и пр., ние считаме че всички тези мерки които се предприемат по отношение на нас, не почиват на никакво законно основание и представляват едно своеволие на местната власт, на местните хора, които погрешно и неправилно прилагат едно мероприятие, което не може да бъде замислено по този начин, а още по-малко да се прилага така. Това положение ни е напълно ясно и от разяснителната работа, която се води между нас.

Другарю Председател,

Ние се обръщаме към Вас с молба, като представител на върховната държавна власт, да се разпоредите, да се спрат всички тези незаконни действия на органите на съвета в селото по отношение на нас и да бъдем оставени свободно да си работим в стопанството от където получаваме единствените си доходи за издръжката ни. Ние имаме пълното съзнание, че разрешение на повдигнатия от нас въпрос може и трябва да се получи само от Вас и мъка успяваме да се справим с нашите по-стари родители, които настоятелно заговориха за изселване в Турция. Ако за тях това не може да се твърди то за нас е напълно ясно, че тук в България ние ще бъдем много по-добре от където и да било на друго място. В родните ни села сме родени и в тях искаме да прекараме целия си живот, като честни трудолюбиви работници.

Ние отправяме протест не за друго, а за начина по който се постъпва спрямо нас и то от местните органи на властта – селсъвета, които искат чрез принуда да ни задължат да направим нещо което е против волята ни. Обратът, който настъпи в живота ни от 9.IX.1944 год. насам ние напълно правилно оценяваме и ние скъсахме с много от назадничавите обичаи, които проповядва нашата мюсюлманска религия. Израз на това са премахването на фереджетата у жените ти, премахването на старото ни облекло – шалвари и чалми и пр. Може би един ден ние ще узреем и сами ще поискаме да си

променим имената, но сега, по начина по който това се изисква от нас още е рано. От нас се иска за два-три дни, да се решим да се откажем от досегашните си имена без каквото и да било законно основание.

Ето защо, ние молим нашата молба да бъде правилно разбрана и се разреши по спешност, за да можем да се върнем на работа в стопанството си и да си заживеем отново както до сега, като вложим труда си за изграждане на социализма в селото.

С уважение:

ф.1Б, оп.28, а.е. 23, л.5-7